

Resums

Stuart Davis, Natsuko Tsujimura, Jung-yueh Tu

Cap a una taxonomia de la prosòdia dels manlleus

Partint de treballs previs (p.e. Kubozono 2006, i Kang 2010), aquest article intenta establir una taxonomia de la prosòdia dels manlleus, amb especial referència als patrons d'accent, de to o d'accent tonal que s'hi poden trobar. Amb aquest objectiu, s'han tingut en compte els factors següents: (i) si la pronunciació de la paraula en la llengua d'origen influeix en la prosòdia de la llengua del préstec; (ii) si l'assignació prosòdica fa servir regles (o requeriments) específics per als manlleus; i (iii) si els trets segmentals o els suprasegmentals hi juguen algun paper. L'article presenta els exemples classificats i discuteix els problemes que sorgeixen de la taxonomia proposada.

Paraules clau: manlleus; prosòdia; taxonomia.

Yoonjung Kang

L'adaptació al coreà contemporani de les consonants líquides angleses: un estudi diacrònic

Aquest article estudia l'evolució diacrònica de l'adaptació de les consonants líquides angleses al coreà contemporani (des del 1890 fins avui dia), sobre la base de llistes de manlleus d'èpoques diferents. L'anàlisi de les líquides inicials mostra, en contra de l'opinió general, que s'han realitzat habitualment com a [n] i demostra que la regla *Tuim* (una regla que evita les líquides inicials) encara és activa, si bé de manera marginal. L'adaptació de la /l/ medial oscil·la entre la bategant [r] i la *ela* geminada [ll]. Des del punt de vista quantitatiu, es troba evidència a favor de les dues solucions enfrontades: 1) l'adaptació a bategant és un romanent dels préstecs adaptats a través del japonès, i 2) la variació està condicionada per les característiques de durada de l'input anglès. El primer factor, però, és més dominant que el segon, que hi juga un paper menor.

Paraules clau: manlleus; coreà; anglès; japonès; diacronia.

Michael J. Kenstowicz

Manlleus en cantonès: conflicte entre condicions de fidelitat en rimes VC

Aquest article se centra en la manera com els anglicismes del xinès cantonès conflueixen en l'adaptació a través de quatre condicions fonotàctiques que restringeixen les combinacions possibles de vocals i de consonants a la rima. Tres d'aquestes quatre condicions són estrictament

inevitables. L'arranjament fa canviar la vocal del nucli o la consonant de la coda. Tal com passa en mandarí, s'utilitzen canvis en els trets d'altura de les vocals ([alt], [AA]) com a oposició als canvis en el tret de posterioritat. Els canvis en les consonants de la coda obeeixen una jerarquia de fidelitat dorsal > coronal > labial que reflecteix la tipologia de reducció o simplificació de codex descoberta per Chen (1973) per a molts dialectes xinesos. Encara que es produeixin canvis en la vocal i en la consonant de la coda, les adaptacions directes afavoreixen els canvis en la coda però no en la vocal. Això suggereix que la prominència relativa de la vocal del nucli respecte a la consonant de la coda encara juga un paper important en aquestes adaptacions.

Paraules clau: adaptació de manlleus; condicions sobre la rima; jerarquia del punt d'articulació de les consonants.

Carole Paradis, Darlene LaCharité

La influència de l'actitud en el tractament de les consonants interdental dels manlleus: importacions mal realitzades

Aquest article tracta de la variació en l'adaptació de les interdental /θ, ð/ en els manlleus de diferents llengües. Nosaltres afirmem que l'adaptació fonològica de /θ, ð/ és /t, d/, que la substitució per /f, v/ que ocorre en algunes llengües es basa en una percepció defectuosa de les fricatives interdental, i que l'adaptació a /s, z/, que apareix sovint en japonès, francès europeu i alemany, representa un intent imperfecte d'adaptació i producció de les interdental. Sugerim que aquesta adaptació imperfecta ocorre quan els sons foranis són difícils de pronunciar però que s'ha de fer l'esforç atès el prestigi que té la llengua donant. Aquesta proposta es basa en dades de l'anglès, el grec i l'àrab clàssic. El tractament de les interdental és anàleg al del fonema francès /ʒ/ en els manlleus del fula, llengua en què també es produeix una importació defectuosa, la qual cosa afavoreix la nostra anàlisi de /θ, ð/ importades defectuosament com a /s, z/.

Paraules clau: adaptació de manlleus; interdental; importacions; importació defectuosa.

Clàudia Pons

Manlleus, excepcions lèxiques, subaplicació morfològicament motivada i la naturalesa de les restriccions posicionals

En aquest article es fa una proposta formal del fenomen de subaplicació de la reducció vocàlica que té lloc en els manlleus i les paraules apreses amb *e* àtona del català de Mallorca. La comparació d'aquest fenomen amb el que ocorre en la derivació productiva i la flexió verbal del mateix dialecte, amb uns patrons anàlegs, permet explorar, també, la correlació que s'estableix entre els processos que presenten un comportament peculiar en la fonologia dels manlleus respecte a la fonologia regular de la llengua, els processos amb excepcions lèxiques i els processos que no s'apliquen per raons morfològiques. L'anàlisi d'aquest fenomen de subaplicació, tenint en compte la correlació esmentada, demostra com hi pot haver una relació diacrònica natural entre les restriccions de fidelitat posicional i les restriccions de marcatge contextual, usades comunament en teoria de l'optimitat però, en principi, mútuament excloents. A més, es demostra com la *productivitat* és rellevant en tres sentits: primer, com a context de la gramàtica, en la mesura que la subaplicació de la reducció vocàlica ocorre de manera sistemàtica en la fonologia productiva del dialecte; segon, com a desencadenadora o bloquejadora de processos, en la mesura que la

productivitat o la manca de productivitat d'un fenomen concret de la llengua és el que explica si és desafiat o no en cadascuna de les situacions esmentades; i tercer, com a fil conductor que pot explicar la transició de la fonologia històrica a la fonologia sincrònica d'una varietat lingüística.

Paraules clau: català; subaplicació de la reducció vocàlica; manlleus i paraules apreses; importació diferenciada; marcatge contextual; fidelitat posicional.

Lori Repetti

Manlleus amb consonant final i vocals epentètiques en italià

La qualitat d'una vocal epentètica en una llengua pot variar tenint en compte factors segmentals i prosòdics, com la qualitat de les consonants adjacents, la qualitat de les altres vocals del mot i la posició de la vocal epentètica dins el mot. Aquest darrer cas ha estat poc estudiat. S'han identificat una sèrie de casos en italià en els quals la vocal inserida està determinada per la posició dins el mot. Una anàlisi en profunditat de l'adaptació dels manlleus mostra que no només la fonologia sinó que també la fonètica i la morfologia influeixen en la tria de la vocal epentètica.

Paraules clau: epèntesi; qualitat de la vocal epentètica; so adventici; italià.
